

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

Η ΖΩΗ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 63 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Άλλο η Ιστορία και άλλο οι εντυπώσεις

Πριν συνεχίσω να γράφω για τη ζωή στην Αυστραλία τα τελευταία 63 χρόνια, θα κάνω ένα αναγκαίο μικρό διάλειμμα για να αποφύγω τις παρεξηγήσεις. Να σας ενημερώσω, δηλαδή, ότι δεν γράφω την Ιστορία της Αυστραλίας, ούτε καν της ομογένειας, αυτό είναι επιστημονική δουλειά για ακαδημαϊκούς. Εκείνο που κάνω είναι να καταγράψω εντυπώσεις και σχολία μου για ιστορικά και άλλα γεγονότα από τη δική μου σκοπιά.

Φυσικό είναι, λοιπόν, να διαφωνείτε σε πολλά ή και σε όλα. Όπως π.χ. στην περίπτωση του Γκοφ Ουίτλαμ, που πιθανόν να τον χρεώνετε για χίλια μύρια προβλήματα που δήθεν προκάλεσε στην χώρα. Εγώ βλέπω το ποτήρι του μισογεμάτο και εσείς άδειο, επειδή πιστεύω ότι ο Ουίτλαμ μπορεί να δημιούργησε προβλήματα, αλλά οι μεταρρυθμίσεις του άλλαξαν την Αυστραλία προς το καλύτερο.

Πείτε μου, ποιος πρωθυπουργός Εργατικός ή Λίμπεραλ ήταν αλάνθαστος; Ο Χάουαρντ που είναι κορυφαίος επιτυχημένος Λίμπεραλ πολιτικός; Ο Τόνι Αμποτ και ο Μάλλκολμ Τέρνμπουλ; Αν ήταν τόσο καλοί πρωθυπουργοί γιατί έχασαν την πρωθυπουργία και τις βουλευτικές έδρες τους; Αλάνθαστοι και οι Εργατικοί πρώην πρωθυπουργοί; Όχι βέβαια.

Αλλοι ίσως διαφωνείτε με την άποψή μου πως οι δεκαετίες των '50, '60 και '70 ήταν οι καλύτερες για την εθνική οικονομία και τους πολίτες, επειδή είχαμε 27 χρόνια συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης στην περίοδο πριν την Πανδημία.

Δεν αμφισβητώ τις στατιστικές γιατί πραγματικά είχαμε αυτή την ανάπτυξη, αλλά εκείνο που με ενδιαφέρει είναι ποιός ωφελήθηκε από αυτή την εντυπωσιακή ανάπτυξη. Και ασφαλώς δεν ήταν οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι άρρωστοι, ούτε οι συνταξιούχοι.

Μια μελέτη του Πανεπιστημίου Σίδνεϊ σε συνεργασία με τον φορέα κοινωνικών υπηρεσιών ACOSS το 2020 αποκάλυψε ότι το ποσοστό φτώχειας στην Αυστραλία αυξάνεται συνεχώς με ήδη 3,2 εκατομμύρια φτωχούς ή το 13,6% του πληθυσμού, που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας.

Να προσθέσω και πως ένα σε κάθε επτά παιδιά ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, την ώρα που οι μεγαλοεπιχειρηματίες και μεγαλοεισοδηματίες θησαυρίζουν;

Πώς να μην φτωχοποιηθούν ο εργαζόμενος και τα παιδιά του αν δεν αυξηθεί ο μισθός του τέσσερα ή πέντε συνεχή χρόνια;

Μια μελέτη του Πανεπιστημίου Σίδνεϊ σε συνεργασία με τον φορέα κοινωνικών υπηρεσιών ACOSS το 2020 αποκάλυψε ότι το ποσοστό φτώχειας στην Αυστραλία αυξάνεται συνεχώς με ήδη 3,2 εκατομμύρια φτωχούς ή το 13,6% του πληθυσμού, που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας.

Τα μέλη του γυναικείου κινήματος τίμησαν την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας το 1975 με μεγάλες διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, όπως αυτή στην Μελβούρνη.

Αν με ενοχλεί κάτι, πάντως, είναι η άποψη μερικών – ευτυχώς – που ισχυρίζονται ότι η Αυστραλία δεν τους πρόσφερε τίποτε και θα ήταν καλύτερα να μην μεταναστεύσουν.

Φταίει, όμως, η Αυστραλία αν το Σαββατοκύριακο κατέθεταν τον μισθό τους στην πράσινη τσόχα των καφενείων, στον ιππόδρομο και το καζίνο; Φταίει η Αυστραλία που κάθε Δευτέρα πρωί ήταν άφραγκοι; Μήπως ήταν τρελές οι γυναίκες τους που πήγαιναν στα καφενεία για να τους εξευτελίσουν;

Παρόλα αυτά, θα δεχτώ ότι υπάρχουν πολλές περιπτώσεις συνανθρώπων μας που δυστύχησαν στην Αυστραλία, από αρρώστιες, δυστυχήματα και αναπηρίες, από διαζύγια κυρίως για γυναίκες κλπ. Όμως, μέχρι να αποδείξετε με στοιχεία το λάθος μου, επιμένω ότι στα πρώτα τριάντα χρόνια της μεταπολεμικής μετανάστευσης μπήκαν τα θεμέλια για τις οικογενειακές περιουσίες και τα επιτεύγματα της ομογένειας.

Η οποία σήμερα έχει συρρικνωθεί σε μερικά εθνοτοπικά σωματεία εκτός από τους θεσμούς της Αρχιεπισκοπής και των Κοινοτήτων. Και ερωτώ: Πότε διαβάσατε τελευταία φορά για εγκαινία ενός νέου παροικιακού έργου; Πότε κτίστηκε τελευταία φορά ένα σχολείο, μια εκκλησία, ένας παιδικός σταθμός, ένα πολιτιστικό κέντρο; Μόνο για καυγάδες, δικαστήρια και διχασμούς ακούμε και διαβάζουμε, αντί να ανασυνταχθούμε για να αντιμετωπίσουμε τις νέες προκλήσεις...

Επιστρέφω, όμως, στην Αυστραλία τη δεκατία των '70 όταν άρχισαν ιστορικές ανακατατάξεις στην κοινωνία γενικότε-

ρα με πρωταγωνιστή τον Γκοφ Ουίτλαμ, ο οποίος το 1972 είχε μόνο μια γυναίκα στην κοινοβουλευτική ομάδα του. Ανταποκρινόμενος, ο μεγάλος μεταρρυθμιστής στις απαιτήσεις του γυναικείου κινήματος, διόρισε για πρώτη φορά στα παγκόσμια δεδομένα μια γυναίκα σύμβουλο, την Ελίζαμπεθ Ριντ. Η οποία εργάστηκε για να ανταποκρίνεται περισσότερο η κυβέρνηση στις ανάγκες των γυναικών, αλλά και βοήθησε στη δημιουργία της Ανεξάρτητης εκ των Πραγμάτων Επιτροπής για τις Ανθρώπινες Σχέσεις το 1974.

Όταν η Επιτροπή παρέδωσε την τελευταία αναφορά της το 1977, η κυβέρνηση Ουίτλαμ είχε ήδη «απολυθεί» και η κυβέρνηση Φρέιζερ δεν είδε με καλό μάτι τις 500 προτάσεις που συνιστούσαν την αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας (που τελικά εφαρμόστηκε το 1994 σε ολόκληρη την Αυστραλία) και την αποποινικοποίηση των εκτρώσεων που νομιμοποιήθηκαν το 2019, ενώ άρχισε και η σεξουαλική διδασκαλία στα σχολεία. Βλέποντας σήμερα πίσω την δεκαετία των '70 είναι φανερό ότι οι φεμινιστικές και σεξουαλικές επαναστάσεις αναδιοργάνωσαν τόσο τη δημόσια, όσο και την ιδιωτική ζωή μας, με εκτεταμένες συνέπειες. Με αποτέλεσμα, οι σημερινές πολιτικές να καθορίζονται περισσότερο από την ισότητα των φύλων και την σεξουαλικότητα, παρά από τις παρωχημένες ιδέες της αριστεράς και δεξιάς.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ